

CORPUS DELICTI

Flottantes 2014

Ik breng in kaart wat er zich afspeelt in mijn lichaam, verzamelplaats van indrukken, broedplaats en uitvalsbasis voor mijn doen en laten.

Ik schilder in acryl details van mijn lichaam, zoals ik het zie, zoals ik het weet, zoals ik het me verbeeld en zoals ik het ervaar. Deze indrukken breng ik onder in lichaam gerelateerde vormen die ik met elkaar verbindt. Daardoor ontstaat een samengesteld werk in een plat vlak dat ik aan de muur rangschik.

Ik teken lichamen over bestaande tekst en tekeningen heen. Ik werk vanuit het detail zonder me in het begin om het totaal te bekommeren. Door de tekeningen met waterverf te bewerken ontstaat een gelaagd lichaamsbeeld. Deze lichaamsbeelden worden in een compositie gerangschikt en aan de muur gehangen.

Welke manier van werken ik kies – het kan ook een combinatie van beide zijn - de beelden die ontstaan zijn plat, hybride en ze hangen.

lets gaat zijn gang

"lets gaat zijn gang" zegt Clov tegen Hamm in "Eindspel" van Samuel Beckett, wanneer deze vraagt: "Wat gebeurt er? Wat gebeurt er?"

Iets gaat zijn gang in mijn lichaam. Spieren spannen, cellen groeien, voedsel verteert, emoties komen en gaan, gedachten duiken op en tollen rond. Dat alles speelt zich af in mijn vel, zak vol botten, spieren, organen, klieren en nog het een en ander.

Ik kan de wereld om mij heen zien, maar mijzelf niet, zelfs niet in de spiegel. Mijn spiegelbeeld kijkt niet zelf. Er zijn weliswaar röntgenfoto's of scans van wat er in mij is, maar dat zijn momentopnames. Als ik wil weten wat er zich in mijn lichaam afspeelt ben ik aangewezen op het ervaren van mijzelf.

Wat ik aan mijzelf waarneem is een graadmeter voor hoe ik reageer op de wereld waarin ik (be)sta. Mijn gedachten vertellen hoe ik over de wereld denk, mijn emoties geven aan hoe mijn verhouding tot de wereld is en door hoe mijn lichaam aanvoelt weet ik hoe het met mij is. Ik kijk, hoor, ruik, proef, neem waar en dat resulteert in gedachten, gevoelens, fysieke reacties en een besef. Ook dat gaat zijn gang. De reacties van mijn lichaam op de wereld in en buiten mijzelf gebeuren aan mij.

Vandaar dat ik werk vanuit een onmiddellijke lichamelijke gewaarwording van waaruit ik "iets zijn gang laat gaan". Ik schilder of teken niet een afbeelding, maar registreer wat ik zie, waarneem of bedenk. Ik baan mijzelf als het ware een weg door de chaos aan indrukken door detail na detail af te tasten en in een fysieke onmiddellijkheid weer te geven.

Tekentalen

"Iets gaat zijn gang" en ik ervaar, begrijp en betreed de wereld, waarbij ik me voortdurend op het snijvlak bevind van ondergaan, actief deelnemen of er buiten gaan staan.

Ik kan in de wereld staan en meevoelen met wat er met mezelf en de ander gebeurt. Ik kan me even terugtrekken en nadenken over wat ik zie en meemaak of ik ben me bewust van wat ik waarneem en kom daarmee in het domein van het besef en het bewustzijn van wat wel of niet klopt. Ik kan dus schakelen tussen denken, voelen en beseffen.

Als ik aan het werk ben schakel ik bewust tussen die verschillende manieren om in de wereld te staan. Omdat elke manier van zijn consequenties heeft voor de lijnvoering, het kleurgebruik en het materiaal waar ik mee werk, ontstaat er door het schakelen een weefsel van verschillende tekentalen. Het beeld dat zo

ontstaat is niet hiërarchisch opgebouwd, maar bestaat uit een gelijkwaardig samengaan van voorstellingen, fantasiebeelden, patronen en letters.

Nomadische lichaamsbeelden

Ik ben geen boom, die met zijn wortels vastzit aan de bodem. Ik kan de wereld actief tegemoet treden met wat ik heb meegekregen aan lichaam, taal en achtergrond.

Daarom wil ik nomadische beelden maken, beelden die niet gebonden zijn aan een context en steeds een andere relatie met hun omgeving aan kunnen gaan.

En

Ik wil niet dat het eindigt. Ik wil geen afgebakend begrensd beeld, maar een open vorm, een in kaart brengen, een zoeken, dat eindeloos door kan gaan.

Uit het weefsel dat ik heb gemaakt knip ik vormen, die doen denken aan lichamen of delen daarvan. Met deze lichaamgerelateerde vormen bouw ik een beeld door de verschillende stukken aan elkaar te naaien, te haken of op een andere manier met elkaar te verbinden. Tegelijkertijd zoek ik naar een manier waarop het beeld kan hangen.

Om de vorm te kunnen bepalen van zowel de afzonderlijke delen als van het geheel, heb ik een code nodig. Een code is een woord, een zin of een begrip, die dient om de vorm te motiveren. Het is daarom ook niet perse de titel. Het is een stuk gereedschap dat helpt om keuzes te kunnen maken voor de juiste vorm. Een goede code motiveert het soort weefsel dat ik maak, het beeld waarin het weefsel wordt ondergebracht en de manier waarop het beeld hangt.

Hij helpt om afstand van het werk te nemen en te reflecteren op wat ik aan het doen ben. De code verandert tijdens het werk als blijkt dat een vorm, een kleur, een compositie of de manier van hangen niet gemotiveerd kan worden.

De vrije interactie

Ik wil afzien van het beschermen van mijzelf door eisen te stellen, die buiten het werk zelf liggen. Ik hecht niet aan kwaliteit, eenheid of samenhang, want dat zijn oplossingen en oplossen is pijn verdrijven. Ik wil juist die pijn, het onvolmaakte, de verwarring, de chaos, die schuurt en zeer doet. Niks esthetische oplossingen om het onbehagen op te heffen, hooguit een beetje vrolijkheid.

Ik doe een poging om mijzelf te laten zien, niet als een persoonlijke opgave, maar als een artistiek doel. Daarvoor moet ik vanuit de juiste instelling werken: Ik weet wat ik aan het doen ben, ik geef me over aan wat ik aan het doen ben door geconcentreerd te werken, ik ben niet bezig met mooi of lelijk, maar met juist of niet-juist en ik laat door van detail naar detail te werken het beeld ontstaan.

Het gaat er niet om wat iets moet zijn, maar om wat het wordt. Het gaat om de zoektocht naar wat er speelt. Het is de drang om toegang te krijgen tot iets dat niet eenduidig geformuleerd kan worden.

De kijker

De kijker ziet een platte wereld, het is wat het is, er zit niets achter. Het is de kaart van een gebied. De kijker zoekt zijn weg in een veelheid van beelden en schakelt van de ene taal in de andere en tussen verschillende perspectieven. Van een kijken met de ogen met als gevolg een tegenover de wereld staan, naar een tastende waarneming met als gevolg een lichamelijk in-de-wereld zijn en vandaar naar de gewaarwording, die aan het waarnemen en het kijken/denken voorafgaat: het besef. De kijker krijgt geen alomvattend beeld aangereikt dat hij in een oogopslag kan vatten maar door van detail naar detail te trekken ontvouwt zich een "iets", dat voor alle kijkers anders is.

Vellen van mij 2015

Samengevat

In het **corpus delicti** breng ik de indrukken van wat er plaats vindt in mijn lichaam als centrale plaats van waaruit ik de wereld ervaar, begrijp en tegemoet treedt – het schuldige lichaam - in kaart. Ik baan mijzelf als het ware een weg in de oneindige hoeveelheid indrukken door te registreren, te construeren, te repareren en op te hangen in een voortdurend proces van trial and error.

Het is de tekentaal in het weefsel, de lichaam gerelateerde vorm waarin het weefselis gevat en de manier waarop de vorm is opgehangen, die spreken van iets dat zich in de loop van het werk ontvouwt. “iets dat zijn gang gaat” en niet in woorden is te vatten.

Het resultaat is plat, hybride en het hangt.

Het is een plattegrond van de complexe gevoelens en constructies van de menselijke verbeelding.

Het zijn hybride lichaamsbeelden van papier, bewerkt met verschillende technieken als schilderen, tekenen en borduren.

Uitgesneden en weer samengevoegd hangen ze als tekens aan de wand.

Utrecht, april 2015

Tekst: Gretha Hengst

Foto's Walter Linsewski